HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

19 decembrie 2013 *

„Trimitere preliminară — Regulamentul (CE) nr. 2200/96 — Regulamentul (CE) nr. 1432/2003 — Agricultură — Organizarea comună a piețelor — Fructe și legume — Organizații de producători — Condiții de recunoaștere de către autoritățile naționale — Punerea la dispoziție a mijloacelor tehnice necesare pentru stocarea, ambalarea și comercializarea produselor — Obligația organizației, în cazul delegării sarcinilor sale unor societăți terțe, de a exercita un control asupra societăților menționate”

În cauza C-500/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) (Regatul Unit), prin decizia din 16 septembrie 2011, primită de Curte la 23 septembrie 2011, în procedura

The Queen, la cererea:

Fruition Po Ltd,

împotriva

Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (raportor), J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 februarie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Fruition Po Ltd, de P. Cusick, solicitor, și de H. Mercer, barrister;

— pentru guvernul Regatului Unit, de J. Beeko și de L. Seeboruth, în calitate de agenți, asistați de G. Peretz, barrister;

— pentru guvernul olandez, de C. S. Schillemans și de C. Wissels, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de B. Schima și de N. Donnelly, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: engleza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 23 aprilie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prezenta cerere de decizie preliminară privește interpretarea articolului 11 din Regulamentul (CE) nr. 2200/96 al Consiliului din 28 octombrie 1996 privind organizarea comună a pieței în sectorul fructelor și legumelor (JO L 297, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 20, p. 29), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2699/2000 al Consiliului din 4 decembrie 2000 (JO L 311, p. 9, Ediție specială, 03/vol. 35, p. 153, denumit în continuare „Regulamentul nr. 2200/96”), și a articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1432/2003 al Comisiei din 11 august 2003 privind normele de aplicare a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 2200/96 al Consiliului în ceea ce privește autorizarea organizațiilor de producători și autorizarea prealabilă a grupărilor de producători (JO L 203, p. 18, Ediție specială, 03/vol. 4, p. 193).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Fruition Po Ltd (denumită în continuare „Fruition”), pe de o parte, și Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health (denumit în continuare „ministerul”), pe de altă parte, în legătură cu o decizie prin care acesta din urmă a retras Fruition statutul de organizație de producători pe care i-l recunoscuse în temeiul Regulamentului nr. 2200/96.

Cadrul juridic

3 Dispozițiile de drept al Uniunii aplicabile situației de fapt din litigiul principal figurează în Regulamentul nr. 2200/96 și în Regulamentul nr. 1432/2003. Regulamentul nr. 2200/96 a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 361/2008 al Consiliului din 14 aprilie 2008 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) (JO L 121 p. 1). Regulamentul nr. 1432/2003 a fost, la rândul lui, abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 al Comisiei din 21 decembrie 2007 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentelor (CE) nr. 2200/96, (CE) nr. 2201/96 și (CE) nr. 1182/2007 ale Consiliului în sectorul fructelor și legumelor (JO L 350, p. 1), care a fost și el abrogat și înlocuit prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 al Comisiei din 7 iunie 2011 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului în ceea ce privește sectorul fructelor și legumelor și sectorul fructelor și legumelor prelucrate (JO L 157, p. 1).

4 Articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 prevedea:

„(1) În sensul prezentului regulament, «organizație de producători» reprezintă orice persoană juridică:

(a) înființată la inițiativa cultivatorilor următoarelor categorii de produse prezentate în articolul 1 alineatul (2):

(i) fructe și legume;

(ii) fructe;

(iii) legume;

(iv) produse ce urmează a fi prelucrate;

(v) citrice;

(vi) nuci;

(vii) ciuperci;

(b) al cărei obiect de activitate constă în:

1. asigurarea faptului că producția este planificată și modificată conform cererii, în special conform condițiilor de calitate și cantitate;

2. promovarea concentrației aprovizionării și plasarea pe piață a produselor obținute de membrii săi;

3. să reducă costurile de producție și să reglementeze prețurile de producție;

4. promovarea utilizării practicilor de cultivare, a tehnicilor de producție și a practicilor de gestiune a deșeurilor care să nu dăuneze mediului înconjurător, în special pentru protecția calității apelor, a solului și a peisajului natural, precum și menținerea și/sau încurajarea biodiversității;

(c) prin al cărei act constitutiv se solicită producătorilor-membri ai acesteia ca, în mod special:

1. să aplice normele adoptate de organizația de producători cu privire la raportarea producției, producția însăși și protecția mediului înconjurător;

2. să facă parte doar din organizațiile de producători prevăzute la litera (a), pentru producția uneia sau mai multor categorii de produse prezentate la litera (a) ale unei anumite exploatații;

3. să comercializeze întreaga producție vizată prin intermediul organizației de producători.

[...]

4. să pună la dispoziție, în special pentru zonele de plantații, informațiile solicitate de organizația de producători referitoare la cantitățile recoltate, producție și vânzări directe, în vederea întocmirii statisticilor;

5. [să plătească] contribuțiile financiare prevăzute în actul constitutiv pentru înființarea și refinanțarea fondului operațional prevăzut la articolul 15;

(d) prin al cărei act constitutiv se prevăd următoarele:

1. procedurile de determinare, adoptare și modificare a normelor prevăzute la litera (c) (1);

2. membrii să aibă obligația achitării contribuții financiare necesare pentru finanțarea organizațiilor de producători;

3. norme care să permită producătorilor-membri să verifice în mod democratic organizația lor și deciziile adoptate de aceasta;

4. penalități pentru nerespectarea obligațiilor ce le revin conform actului constitutiv, în special neplata contribuțiilor financiare sau a normelor stabilite de organizațiile de producători;

5. regulile de admitere a noilor membri, respectiv durata minimă a calității de membru;

6. normele contabile și bugetare necesare pentru funcționarea organizației;

și

(e) care au fost recunoscute de statul membru vizat, conform alineatului (2).

(2) Statele membre recunosc ca organizații de producători, în sensul prezentului regulament, toate grupurile de producători ce solicită o asemenea recunoaștere, cu condiția ca:

(a) acestea să îndeplinească cerințele stabilite la alineatul (1) și să pună la dispoziție dovezile relevante, inclusiv dovada faptului că dețin un număr minim de membri și acoperă un volum minim al producției comercializate, pentru a fi stabilită, conform procedurii prezentate în articolul 46;

(b) să existe dovezi suficiente care atestă posibilitatea acestora de a-și desfășura în mod adecvat și cu eficiență activitățile de-a lungul timpului;

(c) să le permită efectiv membrilor acestora să beneficieze de asistență tehnică privind utilizarea practicilor de cultivare solide în ceea ce privește mediul înconjurător;

(d) acestea să pună efectiv la dispoziția membrilor lor mijloacele tehnice de stocare, ambalare și comercializare și să le asigure managementul comercial și bugetar adecvat pentru activitățile acestora.

[...]”

5 Articolul 15 din Regulamentul nr. 2200/96 reglementa condițiile de acordare a asistenței financiare comunitare organizațiilor de producători care au înființat fonduri operaționale. Articolul 48 din acest regulament abilita Comisia Europeană să adopte normele de aplicare a regulamentului menționat. În această privință, regulamentul Comisiei aplicabil situației de fapt în discuție în litigiul principal era Regulamentul nr. 1432/2003.

6 Articolul 6 din Regulamentul nr. 1432/2003 prevedea:

„(1) Organizațiile de producători dispun de personalul, infrastructura și dotările necesare pentru realizarea obiectivelor stabilite la articolul 11 din Regulamentul [...] nr. 2200/96 și asigurarea funcțiilor esențiale, în special:

— cunoașterea producției membrilor;

— trierea, stocarea și ambalarea producției membrilor;

— gestiunea comercială și bugetară;

— contabilitatea centralizată și un sistem de facturare.

(2) Statele membre stabilesc condițiile în care o organizație de producători poate încredința unor terți executarea sarcinilor definite la articolul 11 din Regulamentul [...] nr. 2200/96.”

7 În această privință, trebuie arătat că Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord nu a adoptat dispoziții de stabilire a condițiilor în care o organizație de producători putea să încredințeze unor terți executarea sarcinilor definite la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96.

Litigiul principal și întrebările preliminare

8 La sfârșitul anului 2003, Fruition a solicitat autorităților britanice competente să fie recunoscută drept organizație de producători în categoria „toate tipurile de fructe”. În cererea sa de recunoaștere ca organizație de producători, Fruition a furnizat printre altele următoarele informații referitoare la structura sa, la procesele sale decizionale și la instalațiile sale:

„[Fruition] nu are o societate-mamă sau filiale, însă a încheiat un acord de comercializare cu Northcourt Group Ltd [denumită în continuare «Northcourt»], societate a cărei structură a asociaților este foarte similară (însă nu aceeași) cu a [Fruition]. [Northcourt] folosește Worldwide Fruit [denumită în continuare «WWF»] (în care are o participație de 20 %) ca agent de comercializare. WWF are angajat personal de marketing, tehnic, de asigurare a calității, informatic, de planificare și administrativ, care furnizează servicii pentru [Fruition].

[...]

Deciziile de administrare curentă sunt luate de consiliul de administrație, care este numit și ales dintre membri. [...] Drepturile de vot ale membrilor se bazează pe participarea în cadrul [Fruition], însă sunt limitate în cazul fiecărui membru la maximum 10 % din total.

[...]

Planurile de stocare, de ambalare și de comercializare sunt întocmite de personalul WWF și aprobate de [Northcourt] și de [Fruition]. Stocarea și ambalarea pentru cei peste 100 de membri [ai Fruition] au loc în aproximativ 30 de locații de stocare importante și în 10 locații de ambalare importante, toate deținute de membri individuali [...]

[...]

[Fruition] nu posedă terenuri sau clădiri, toate activitățile de stocare și de ambalare desfășurându-se în unitățile membrilor săi [...] [Fruition] a furnizat acestor unități anumite echipamente de ambalare și instalații în vederea ameliorării stocării [...].”

9 Ca urmare a acestei cereri de recunoaștere, autoritățile britanice competente au efectuat o vizită de control la Fruition. De asemenea, ele au întocmit un raport de inspecție, în care se constata existența unui acord de comercializare încheiat cu Northcourt în vederea recurgerii la serviciile WWF și în care se indica faptul că Fruition nu avea decât doi angajați direcți, respectiv responsabilul administrativ și asistentul personal al acestuia, care lucrau pe fracțiune de normă.

10 În luna decembrie 2003, aceste autorități au recunoscut Fruition, în temeiul Regulamentului nr. 2200/96, statutul de organizație de producători. Drept urmare, Fruition a putut obține o asistență comunitară pe care o solicitase anterior și care era gestionată de autoritățile menționate și atribuită doar producătorilor regrupați în cadrul unei organizații de producători.

11 În 2004 și în 2005, aceleași autorități au întocmit alte două rapoarte de inspecție, în care au indicat că organizația de producători Fruition îndeplinea condițiile impuse.

12 Prin decizia din 10 iulie 2006, ministerul a retras Fruition statutul de organizație de producători, printre altele, pentru motivul că activitățile pe care ar trebui să le îndeplinească aceasta erau aproape în întregime externalizate și că, în plus, nu făcuse în mod suficient dovada controlului pe care îl exercita asupra acestor activități externalizate. Această decizie a fost luată în urma unui audit al

Comisiei, care concluziona că mai multe organizații de producători britanice, printre care Fruition, nu îndeplineau criteriile de recunoaștere prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96. În special, în ceea ce privește Fruition, Comisia ajunsese, în esență, la următoarea concluzie:

„Cei 101 membri ai [Fruition] dețin aproape 100 % din [Northcourt]. Această societate deține 50 % din [WWF]. Restul de 50 % este deținut de o societate aparținând unor fermieri din Noua Zeelandă. Nu există un acord între [Fruition] și această societate.

WWF comercializează aproape 100 % din producția [Fruition]. WWF este de asemenea responsabilă cu organizarea transportului, a sortării, a ambalării și a asigurării calității producției, inclusiv cu controlul general al producției în numele [Fruition]. Serviciile tehnice și facturarea sunt de asemenea efectuate de WWF. Aceasta facturează aproximativ 150 000 GBP societății [Fruition] pentru serviciile menționate mai sus. Este evident că WWF se află în centrul întregii organizări și desfășoară toate activitățile pe care ar trebui să le desfășoare în mod normal o organizație de producători.

Serviciile Comisiei consideră că [Fruition] nu îndeplinea condițiile de recunoaștere din cauza faptului că activitățile organizației de producători sunt desfășurate de WWF fără a-i fi încredințate de Fruition. În plus, rămâne o problemă în ceea ce privește structura, în sensul că producătorii-membri ai Fruition nu au o majoritate de vot în privința deciziilor referitoare la WWF, ceea ce este în contradicție cu articolul 11 alineatul (1) litera (d) punctul 3 din Regulamentul nr. 2200/96.”

13 Prin scrisoarea din 7 aprilie 2008, ministerul și-a confirmat decizia de retragere din 10 iulie 2006, respingând astfel contestația formulată împotriva acesteia de Fruition în cadrul unei proceduri administrative interne aplicabile în Regatul Unit.

14 La 2 iulie 2008, Fruition a introdus la instanța de trimitere o acțiune de control al legalității acestei decizii. În susținerea acțiunii formulate, Fruition contestă că Regulamentul nr. 2200/96 impune ca o organizație de producători să exercite un control asupra activităților pe care le externalizează și, prin urmare, susține că a îndeplinit, în cauza principală, criteriile de recunoaștere vizate de acest regulament.

15 După ce a ascultat părțile și a examinat elementele de probă care i-au fost prezentate, instanța de trimitere a făcut printre altele constatările de fapt prezentate în continuare.

16 În ceea ce privește relația contractuală dintre Fruition și Northcourt, instanța de trimitere a arătat că exista un proiect de acord de comercializare din luna ianuarie 2004, niciodată intrat în vigoare, care urmărea să permită unei organizații de producători care îndeplinea condițiile impuse prin Regulamentul nr. 2200/96 să fie exploatată sub controlul exclusiv al Northcourt. În absența unui acord scris oficial, instanța menționată a concluzionat că raportul contractual real dintre Fruition și Northcourt trebuia să fie determinat pe baza tranzacțiilor încheiate între aceste două entități. De asemenea, instanța menționată a arătat că nu exista niciun acord scris oficial între Fruition și WWF.

17 În ceea ce privește relația dintre Northcourt și WWF, instanța de trimitere a constatat că, în anul 2000, fusese încheiat un acord care permitea acestei din urmă societăți să o controleze pe prima în același mod în care proiectul de acord din anul 2004 prevedea controlul Northcourt asupra Fruition.

18 Instanța de trimitere a putut constata, în plus, că Northcourt era practic obligată să îndeplinească instrucțiunile date de Fruition, întrucât membrii acesteia din urmă dețineau 93 % din acțiunile Northcourt și toți administratorii acesteia erau membri ai Fruition. Ea a constatat de asemenea că Northcourt controla, la rândul său, deciziile WWF, dat fiind că era cert că, la data deciziei de retragere a recunoașterii, aceasta deținea o participație de 50 % la WWF, iar nu de 20 %, astfel cum indicase Fruition în cererea sa de recunoaștere, și că deciziile trebuiau luate cu unanimitate. În plus, instanța menționată a subliniat că nu există nicio probă care să dovedească faptul că Northcourt sau

WWF ar fi acceptat, pe cale contractuală, ca Fruition să le dea instrucțiuni, întrucât o asemenea manifestare de voință nu rezultă, în opinia sa, nici dintr-un acord scris, nici din explicațiile conținute în înscrisurile de la dosar.

19 În sfârșit, instanța de trimitere a reținut că legătura dintre Fruition, pe de o parte, și Northcourt și WWF, pe de altă parte, era de așa natură încât activitățile acestor entități erau desfășurate pe bază de consens și că, după toate probabilitățile, au existat concesii reciproce. Instanța menționată a subliniat că această din urmă societate a acceptat deciziile Fruition chiar și atunci când puteau fi considerate ca având repercusiuni negative asupra propriilor interese comerciale. În definitiv, dată fiind imbricarea participațiilor, Fruition deținând o participație de 93 % la Northcourt, care deținea o participație de 50 % la WWF, părțile acționaseră, potrivit instanței menționate, pe bază de consens, ceea ce în mod evident nu poate conduce la concluzia că Fruition a putut în mod obligatoriu să își impună punctul de vedere de fiecare dată.

20 În temeiul acestor constatări de fapt, instanța de trimitere a considerat că problema care se ridică în cauza principală în ceea ce privește dreptul Uniunii vizează, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 2200/96 impune în mod implicit ca o organizație de producători să furnizeze instrucțiuni prestatorilor de servicii externi în cadrul unui acord contractual sau, dimpotrivă, este suficient ca interdependența capitalului acestor entități să le permită să opereze pe bază de consens. Ea a considerat pertinent argumentul invocat de minister potrivit căruia articolul 11 din acest regulament este încălcat atunci când o organizație de producători își cedează întreaga gestiune, inclusiv controlul asupra acestei gestiuni, unei entități externe, dar i s-a părut dificil să stabilească în ce măsură și în ce mod trebuie menținut controlul și dacă interdependența părților de capital îndeplinește, în cauza principală, exigențele dreptului Uniunii.

21 În aceste condiții, High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În cazurile în care:

a) un stat membru a acceptat recunoașterea unui organism ca organizație de producători în sensul articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96;

b) scopurile și actul constitutiv ale organismului în cauză au fost conforme cu cerințele stabilite la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96;

c) organizația de producători a prestat toate serviciile care trebuiau prestate în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96 în beneficiul producătorilor-membri ai organismului în cauză și

d) organismul în cauză a angajat contractanți pentru a presta un procent semnificativ din aceste servicii,

articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 trebuie interpretat, în conformitate cu principiul securității juridice, în sensul că impune organismului în cauză să dețină un anumit grad de control asupra contractanților?

2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, care este gradul de control care ar rezulta din interpretarea articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96?

3) În special, organismul în discuție a deținut gradul de control, dacă este cazul, impus de articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 în situațiile în care

a) contractanții erau:

— o societate în cadrul căreia 93 % din acțiuni erau deținute de membrii organismului în cauză și

— o societate în cadrul căreia 50 % dintre acțiuni erau deținute de prima societate și al cărei act constitutiv prevedea că deciziile societății trebuiau adoptate în baza unanimității;

b) niciuna dintre cele două societăți nu avea obligația contractuală de a respecta instrucțiunile organismului cu privire la activitățile în cauză, însă

c) drept consecință a structurii participațiilor descrise mai sus, organismul și contractanții își desfășurau activitatea pe baza consensului?

4) Pentru a se răspunde la întrebările de mai sus, prezintă relevanță faptul că:

a) articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul [nr. 1432/03] prevedea în mod expres la momentul relevant că „[s]tatele membre [trebuiau să stabilească] condițiile” în care organizațiile de producători pot încredința unor terți executarea sarcinilor lor și că

b) la momentul relevant, statul membru menționat în cuprinsul primei întrebări nu stabilise aceste condiții?”

Cu privire la întrebările preliminare

22 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 trebuie interpretat în sensul că, pentru a putea îndeplini condițiile de recunoaștere prevăzute de această dispoziție, o organizație de producători care a încredințat unor terți desfășurarea activităților esențiale pentru recunoașterea sa în temeiul dispoziției menționate este obligată să păstreze controlul asupra acestei desfășurări și, dacă este cazul, în ce măsură trebuie deținut acest control.

23 Trebuie arătat de la bun început că nicio dispoziție din acest regulament nu se opune externalizării activităților prevăzute la articolul 11 din același regulament.

24 În această privință, trebuie arătat că considerentul (7) al Regulamentului nr. 1432/2003 precizează că este posibil ca o organizație de producători să nu poată asigura direct și eficient totalitatea activităților sale, iar articolul 6 alineatul (2) din acest regulament are în vedere în mod expres că este posibil ca o organizație de producători să încredințeze unor terți executarea sarcinilor definite la articolul 11.

25 Cu toate acestea, o asemenea externalizare nu poate în niciun caz să permită organizațiilor de producători să se elibereze de condițiile la care sunt supuse pentru a fi recunoscute ca atare în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96. Astfel, după cum reiese din acest articol, statele membre nu recunosc drept organizații de producători în sensul acestui regulament decât pe acelea care îndeplinesc condițiile de recunoaștere prevăzute la primele două alineate ale articolului menționat. Printre aceste condiții se numără în special cea prevăzută la alineatul (2) litera (b) al aceluiași articol, care impune acestor organizații obligația de a prezenta dovezi suficiente care să ateste posibilitatea lor de a-și desfășura în mod adecvat și cu eficiență activitățile de-a lungul timpului.

26 Solicitând să fie recunoscute drept organizații de producători în sensul regulamentului menționat, ele se angajează astfel să respecte condițiile respective de-a lungul întregii perioade de recunoaștere și se obligă, printre altele, să își exercite în mod eficient activitățile esențiale care le revin în temeiul articolului 11 din același regulament. În consecință, este indispensabil pentru menținerea statutului lor

de organizații de producători ca, odată recunoscute, aceste organizații să se preocupe să continue a îndeplini toate condițiile de recunoaștere pe toată perioada și, în special, să se asigure că continuă să își îndeplinească activitățile în mod eficient.

27 Dacă o organizație de producători ar putea să încredințeze unor terți desfășurarea în deplină autonomie și fără control a acestor activități esențiale, ea nu ar mai fi în măsură să vegheze în mod continuu la respectarea condițiilor de recunoaștere prevăzute la articolul 11 amintit, inclusiv cea care impune obligația de a garanta în permanență desfășurarea cu eficiență a activităților menționate.

28 În ceea ce privește nivelul de control impus de Regulamentul nr. 2200/96 în cazul în care o organizație de producători a încredințat unor terți desfășurarea activităților esențiale pentru recunoașterea sa în temeiul articolului 11 din acest regulament, este important să se sublinieze că, având în vedere că această organizație are obligația de a veghea în mod continuu la respectarea condițiilor recunoașterii sale, inclusiv cea care impune obligația de a garanta în permanență desfășurarea cu eficiență a activităților sale, această cerință de control nu poate fi îndeplinită decât dacă controlul respectiv permite organizației menționate să intervină în timp util și în mod constrângător asupra acestei desfășurări de activități.

29 O asemenea cerință de control este îndeplinită atunci când un acord contractual permite organizației de producători vizate să rămână responsabilă de desfășurarea activității externalizate și de controlul global al gestiunii, astfel încât să păstreze, în ultimă instanță, puterea de control și, dacă este cazul, de intervenție în timp util asupra acestei desfășurări de activități pe toată durata acordului.

30 În această privință, o simplă practică constând în faptul că deciziile sunt luate prin consens între organizația de producători și terțul la care a recurs nu poate garanta că cerința de control este îndeplinită.

31 Cu toate acestea, având în vedere că este vorba despre examinarea unor situații de fapt și de drept uneori complexe, instanța națională competentă este cea care are sarcina să verifice, în fiecare caz în parte și ținând seama de toate împrejurările pertinente din speță, inclusiv natura și întinderea activităților externalizate, dacă organizația de producători vizată a păstrat controlul impus de articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96.

32 În consecință, din considerațiile care precedă rezultă că articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 trebuie interpretat în sensul că, pentru a putea îndeplini condițiile de recunoaștere prevăzute de această dispoziție, o organizație de producători care a încredințat unor terți desfășurarea activităților esențiale pentru recunoașterea sa în temeiul dispoziției menționate este obligată să încheie un acord contractual care să îi permită să rămână responsabilă de această desfășurare de activități și de controlul global al gestiunii, astfel încât organizația respectivă să păstreze, în ultimă instanță, puterea de control și, dacă este cazul, de intervenție în timp util asupra acestei desfășurări de activități pe toată durata acordului. Instanța națională competentă are sarcina să verifice, în fiecare caz în parte și ținând seama de toate împrejurările pertinente din speță, inclusiv natura și întinderea activităților externalizate, dacă organizația de producători vizată a păstrat un asemenea control.

Cu privire la cheltuielile de judecată

33 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 11 din Regulamentul (CE) nr. 2200/96 al Consiliului din 28 octombrie 1996 privind organizarea comună a pieței în sectorul fructelor și legumelor, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2699/2000 al Consiliului din 4 decembrie 2000, trebuie interpretat în sensul că, pentru a putea îndeplini condițiile de recunoaștere prevăzute de această dispoziție, o organizație de producători care a încredințat unor terți desfășurarea activităților esențiale pentru recunoașterea sa în temeiul dispoziției menționate este obligată să încheie un acord contractual care să îi permită să rămână responsabilă de această desfășurare de activități și de controlul global al gestiunii, astfel încât organizația respectivă să păstreze, în ultimă instanță, puterea de control și, dacă este cazul, de intervenție în timp util asupra acestei desfășurări de activități pe toată durata acordului. Instanța națională competentă are sarcina să verifice, în fiecare caz în parte și ținând seama de toate împrejurările pertinente din speță, inclusiv natura și întinderea activităților externalizate, dacă organizația de producători vizată a păstrat un asemenea control.

Semnături